

[Udenrigsministeren.]

lem de to tyske stater. Det var det, der blev fremhævet som hovedbetingelsen dengang, og det er det, jeg mener stadig må være hovedbetingelsen.

Jeg kan føje til, at jeg dengang sagde, at der allerede på en række områder er et godt samarbejde mellem Danmark og DDR — man kan vist godt bruge det udtryk. Jeg husker, at hr. Poul Hartling i den sidste debat, hvor hr. Poul Hartling kom ind på dette emne i videre grad, nævnte en række sådanne konkrete eksempler på forbindelser mellem Danmark og DDR. Jeg nævnte også nogle stykker i den debat, vi havde her, bl. a. at der f. eks. intet var i vejen for, at man, hvad dag det skulle være, på regeringsembedsmandsplan kunne drøfte f. eks. forureningsproblemer, miljøproblemer og Østersøproblemer, på samme måde som man drøfter trafikproblemer, kulturelle problemer og en række andre ting af den art.

Det, jeg gav udtryk for, var, at reguleringen af forholdet mellem de to tyske stater måtte være i orden. De, der kender det lidt udviklede Tysklandsproblem godt nok, ved også, at det betyder, at der må foreligge en eller anden aftale om de to Tysklands optagelse i FN, men ikke selve den formelle optagelse. Det vil jeg meget gerne understrege i anledning af det, hr. Gert Petersen sagde, for jeg har fået mange forespørgsler i den sidste tid, hvor man siger: ja men mener I virkelig, at vores stilling skal afhænge af, hvornår DDR formelt bliver optaget i FN? Det mener jeg ikke, det har vi ikke givet udtryk for her, og det er heller ikke indstillingen i Vesttyskland. Man ønsker, at disse aftaler skal være i orden. Disse aftaler indebærer også en aftale mellem de to Tysklande om proceduren vedrørende FN, og når man er kommet så langt, har jeg svært ved at se, at det ikke må være i vor interesse så hurtigt som muligt derefter at få optaget den diplomatiske forbindelse med DDR.

Det, jeg siger her, er en udbygning af det, jeg sagde den 20. april, men det hviler på det samme grundlag. Jeg tror, at en isoleret anerkendelse i dag ville være et meget forkert skridt. Jeg tror, at det netop i den fase af afspændingspolitikken, vi står i, ville være et ulykkeligt skridt, som ville hæmme en udvikling, som alle i denne sag ønsker

at fremme. Ganske uden hensyn til, at vi som hr. Gert Petersen og jeg har en forskellig opfattelse af, hvordan vi bedst gør det, er det den samme udvikling, vi ønsker at fremme. Vi har i mange år lidt under det, vi kaldte Hallsteindoktrinen, den ulykkelige onde cirkel, man var kommet i efter aftalerne i 1954, som havde deres berettigelse på det tidspunkt. Det er denne onde cirkel, som Brandt nu med sin politik fast, klart, målbevidst og skridt for skridt er ved at arbejde sig ud af. I den situation mener jeg det er meget afgørende, at vi ikke tager skridt, der vil vanskeliggøre det for den vestlige verden f. eks. at komme igennem i forhandlingerne om friere bevægelser for mennesker og ideer, noget, der for os er en meget afgørende del af en sikkerhedskonferencedagsorden derved, at vi på forhånd spiller vore forhandlingskort af hånden.

Jeg er meget sikker på, at en isoleret anerkendelse af DDR nu, før de to indretyske aftaler er i orden, dels vil svække Vesttysklands forhandlingsposition alvorligt, dels vil lægge alvorlige hindringer i vejen for de næste skridt i Brandts østpolitik, som jo ikke ligger langt fremme, og endelig — og det bør man vel også tage med — vil gøre det en lille smule sværere for Danmark at blive taget seriøst, når vi taler om de alvorlige problemer om afspænding og sikkerhed. Jeg tror ikke, at vi ændrer Europas politik vældig stærkt; men det gælder dog om, at vi i vort hjemlige parlament handler på en sådan måde, at man virkelig tager os seriøst, når vi prøver at yde vores bidrag til den afspænding, som jeg ved hr. Gert Petersen ønsker lige så stærkt, som jeg gør.

Jeg vil gerne understrege det, jeg sagde allerede den 20. april og under udenrigsdebatten: lige så lykkelige som vi alle er over, at det lykkedes at få østtraktaterne i hus, lige så vel finder vi forudsætningen om aftalen om de to tyske stater vigtig, den aftale, hvorom man vil begynde forhandlinger, så vidt jeg er underrettet, i løbet af mindre end 14 dage med sigte på afslutning vel engang i efterårets løb og også rummende aftalen om optagelsen i FN. Hvornår så optagelsen i FN finder sted, kan vi ikke vide præcist, og det er i hvert fald ikke regeringens tanke, at vi skal afvente det. Jeg ved, at man i andre vestlige lande også er inde på den tankegang, at selve den formelle